Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. 15 Februar 1903. 52 Aargang.

Visdomsordet.

Af en Tale af Præsident Joseph F. Smith.

(Efter en Oversættelse af Ældste Axel Jørgensen.)

Mine kjære Brødre og Søstre!

Idet jeg tidligt i Morges (Søndag den 28 September 1902) traadte ind i Forsamlingshuset (i Beaver City, Utah), traf jeg en Broder, som er 85 Aar; men Ingen skulde have troet, at han var saa gammel, thi han udfoldede den samme Livlighed og Rørighed som de fleste Mænd i Halvfjerdsaarsalderen. Er det ikke et glædeligt Syn at se vore gamle Brødre i fuld Besiddelse af deres Aandsegenskaber og med alle deres Sansers og Lemmers Brug? Jeg har altid tænkt mig, at denne Kjendsgjerning nærmest ligger i, at de have levet et rent Liv, overholdt Naturens Love og derfor besidde en stor Fylde af Guds Aand. Der kan efter min Mening ikke hos noget andet Samfund, hvis Antal staar i Forhold til de Sidste-Dages Hellige, findes saa mange sunde, kraftige og aandsstærke gamle Mænd, som der findes her i Zion. Dersom vi fra denne Tid af prøvede paa at leve i nærmere Overensstemmelse med Evangeliets Forskrifter og til Ex. overholdt Visdomsordet, er jeg overbevist om, at vi, hvis vi opnaaede en Alder af 80 Aar, vilde være endnu sundere og endnu kraftigere end disse Mænd, som sidde i vor Midte i Dag. Jeg veed med Vished, at Lydighed mod denne Aabenbaring vil forlænge Livet og forøge den fysiske Kraft.

I have ingen Anelse om, hvor mange Sidste-Dages Hellige der

findes, som ikke holde Visdomsordet. Nogle spørge, hvad det egentlig indeholder. Forbyder det Brugen af The og Kaffe? Jeg vil tage mig den Frihed at læse Visdomsordet, en Aabenbaring, given ved Joseph, Seeren, i Kirtland, Geauga County, Ohio, d. 27 Februar 1832:

„Et Visdomsord til Nytte for Højpræsternes Raad, forsamlet i Kirtland, til Kirken, og ligeledes for de Hellige i Zion."

Jeg har ofte hørt sige, at Mænd med Embeder som Halvfjerds og Ældster have haft den Opfattelse og fremsat den for Andre, at Visdomsordet kun blev givet til Højpræsternes Raad; dog er det mig ikke bekjendt, at en saadan Tanke er fremstillet for Offentligheden. De mene, at det kun er givet for Højpræsterne, og at Kvinderne og Børnene eller Ældsterne ikke have Noget med det at skaffe. Men til Overvejelse for dem, som ere af denne Anskuelse, skal jeg gjøre opmærksom paa, at Herren i denne Aabenbaring siger, at det er „til Nytte for Højpræsternes Raad, forsamlet i Kirtland, (og) til Kirken". Ingen kan vel benægte, at Kirken indbefatter alle dens Medlemmer. For imidlertid ikke at forbigaa Nogen siger Herren: „og ligeledes for de Hellige i Zion".

Endvidere hedder det:

„Tilsendes med Hilsen — ikke som Befaling eller Tvang, men ved Aabenbaring og Visdomsord, der fremvise Guds Orden og Villie angaaende de Helliges timelige Frelse i de sidste Dage."

Jeg erindrer tydeligt, at ved en Konference, hvor jeg var tilstede, erklærede Præsident Brigham Young, som den Gang var Kirkens Leder og Guds Profet, at det for Fremtiden ikke længere vilde blive „ikke som en Befaling eller Tvang", men at det vilde være at betragte som en Befaling. Jeg hørte ham holde denne Tale, og jeg antager, at den blev offentliggjort og findes i Journal of Discourses.

„Givet som Princip med Forjættelse, afpasset efter de Svages Forfatning, ja de Allersvageste blandt alle de Hellige, som ere eller kunne kaldes Hellige."

Tænk paa dette! Her giver Herren et Visdomsord og en Aabenbaring, som er „afpasset efter de Svages Forfatning, ja de Allersvageste blandt de Hellige, som ere eller kunne kaldes Hellige", og jeg retter dette Spørgsmaal til mig selv, om det er muligt, at de, som ikke holde Visdomsordet, aldeles ikke ere værdige at kunne kaldes Hellige.

„Se, sandelig saa siger Herren til eder, paa Grund af de ondskabsfulde Rænker, som ere og ville være i ondskabsfulde Menneskers Hjerter i de sidste Dage, har jeg advaret eder, og advarer eder forud ved at give eder dette Visdomsord ved Aabenbaring.

At saafremt Nogen drikker Vin eller stærk Drik iblandt eder, se, det er ikke godt, ej heller behageligt for eders Faders Aasyn; ikkun naar I forsamle eder for at nyde eders Sakramenter*) for ham. Og se, dette burde være Vin, ja ren Vin af Vinstokkens Frugt, af eders egen Tilberedning."

Det vil sige, at den Vin, som bliver brugt ved Uddelingen af den hellige Nadver, skal tilberedes af os selv og maa ikke blandes med spirituøse Drikke. Vindruesaften, ren og ublandet, maa bruges i dette højtidelige Øjemed, siger Herren.

„Og atter, stærke Drikke ere ikke for Maven, men til at vaske eders Legemer med."

Herren foranledigede Profeten til at bruge Ordene „stærke Drikke"; thi paa den Tid var Folket i Vane med at drikke stærke, berusende Drikke, som udøvede en skadelig Indflydelse paa de fysiske Organer.

„Og atter, Tobak er ikke for Legemet, ej heller for Maven, den er ikke til nogen Nytte for Menneskets, men det er en Urt for udvortes Skade og alt sygt Kvæg, og bør bruges med Visdom og Omdømme."

Hvilken Mængde „sygt Kvæg" vi have iblandt os! Hver Gang jeg ser vorne Mænd eller Drenge med ildelugtende Piber i deres Mund eller dampende paa Cigarer eller Cigaretter, siger jeg ved mig selv: „Stakkels syge Kvæg!" Og ser jeg en Mand, som bruger Skraatobak og uafladeligt spytter, saa forekommer det mig, som om han er den „sygeste" blandt det „syge Kvæg". Præsident Taylor fortalte mig, at han en Gang kjøbte en god Hest. Han var besluttet paa at kjøbe en Hest, ved Hjælp af hvilken han kunde undfly Pøbelen. Dette fandt Sted i Illinois. Hesten blev syg, og Præsident Taylor, som ikke forstod sig paa Dyrlægekunsten, forsøgte at kurere Dyret med Tobak, som Herren havde sagt var godt for sygt Kvæg. I Stedet for at anvende det udvendigt, som en Dyrlæge maaske vilde have gjort, tilberedte Broder Taylor en Tobakssovs, som han tvang Hesten til at drikke. Resultatet blev, at Dyret døde. Medicinen var for stærk for det. I mine Drengeaar saa' jeg tidt andre Drenge fange en Hund eller en Fugl, hvorefter de tyggede et Stykke Skraatobak og spyttede Saften ind i Dyrets Mund. Det stakkels Offer fortrak sig i Krampe og døde. Alligevel bruge Mænd Tobak, synke Sovsen og blive saa vante til Brugen deraf, at de ligesom Morfinisten eller den, der er forfalden til Brugen af Opium, ere i Stand til at synke en saa stor Dosis deraf, at den vilde dræbe en Hest.

*) I Følge en Aabenbaring 1830 til Profeten Joseph Smith blev Vinens Nydelse i Nadveren forandret til Vand af Hensyn til de mange Vinforfalskninger, som finde Sted i Verden (Lærd. og Pagtens Bog Kap. 27). Red.

„Og atter, hede Drikke ere ikke for Legemet eller for Maven."

Paa den Tid, da denne Aabenbaring blev givet, kunde man se Højpræsterne i Kirtland gaa til deres Raadsmøde med Skraa i Munden. De vare ogsaa hengivne til at drikke varm Kaffe og The, hvilket i det Hele taget var en udbredt Skik blandt Folket i de Dage. Jeg har hørt Brigham Young udtale sig derom. De Afsnit, som jeg lige læste vedrørende Tobak og hede Drikke, vare direkte henvendte til disse Mennesker. Med „hede Drikke" mentes der Kaffe og The; thi Folket i de Dage drak dem i hed*) Tilstand, eftersom de ikke vare bekjendte med nogen anden Maade at nyde dem paa. Vi have senere hørt Guds Profeter erklære, at der med de i denne Aabenbaring omtalte „hede Drikke" mentes Kaffe og The, og da det er berettet i Kirkens Historie, kan dette Faktum ikke tilsidesættes.

„Og atter, sandelig siger jeg eder, alle sunde Urter har Gud bestikket til Menneskets Brug, Natur og Legemsbeskaffenhed.

Ja, ogsaa Kjødet af Dyr og Luftens Fugle har jeg, Herren, bestemt for Mennesket at bruge med Taksigelse; desuden skulle de nydes sparsomt.

Og det er mig velbehageligt, at de ikkun skulle bruges i Vinterens og Kuldens Tid, eller i Hungersnød."

Der er hos mig ingen Tvivl om, at vi bruge for meget Kjød. Der er ingen Hunger tilstede, og i det Hele taget er der ingen tvingende Omstændigheder, som paabyde os at slagte saa mange Dyr. Vi have Kornsorter og Frugt i Overflod, og jeg er overbevist om, at dersom vi udelukkende levede af Planteføde, vilde vort Helbred betydeligt forbedres, og selv i vor høje Alderdom vilde vi besidde sunde og kraftige Legemer. Jeg tror ogsaa, at vi paa denne Maade vilde forlænge vore Leveaar og besidde en større Fylde af Guds Aand. Det er sandt, at Herren har bestemt Dyrets Kjød og Himmelens Fugle til Menneskets Føde, men det skal „nydes sparsomt", og Herren har sagt, at det er ham mest behageligt, at „de ikkun skulle bruges i Vinterens og Kuldens Tid, eller i Hungersnød". Mange Mennesker betragte det som en stor Fornøjelse at gaa paa Jagt; det har aldrig været en af mine Adspredelser at tage Bøssen paa Nakken og gaa ud og skyde Fugle, Harer eller andet Vildt.

Jeg har været paa Jagt en enkelt Gang, ikke fordi jeg holdt af det, men mere for Selskabs Skyld. Derimod findes der dem, som ikke kunne taale Synet af en Vagtel, en Agerhøne eller en Hare uden straks at gribe efter Bøssen. De staa ligesom paa Naale for at nedlægge det uskyldige Vildt. Og hvorfor? Er det paa Grund af Hunger? Dersom

*) Ordet **hed** betyder en høj Grad af Varme, eller som vækker en stærk og hidsende Varme, til Ex. Kaffe og The som nævnt. Red.

de bleve tvungne til at dræbe for at opholde Livet, vilde det være lovligt, og man kunde ikke reise nogen Indvending derimod, hvis de absolut behøvede Vildtet til Føde; men at ødelægge en Fugls eller et lille Dyrs Liv, alene for at tilfredsstille et Begjær efter at at udgyde Blod, er i mine Øjne en afskyelig Handling. Ingen burde tragte efter Blodsudgydelse for Fornøjelses Skyld. Du kan ikke tilbagegive Livet til den dræbte Spurv. Hvorfor tager du det, som det ikke staar i din Magt at tilbagegive, uden at du trænger til det? Vi ere stillede over Dyret. Vi ere Skabningens Herrer. Gud skabte Mennesket som et ophøjet Væsen, og alle andre Skabninger ere Mennesket underlegne. Er det til at undres over, at Ulve og Hyæner og andre Rovdyr dræbe, naar den ypperste af alle Guds Skabninger besidder lignende Begjær?

„Alt Korn er bestemt til Menneskets og Dyrets Nytte, til at være Hovednæringsmidler, ikke alene for Mennesket, men for Dyrene paa Marken og Fuglene under Himlen og alle vilde Dyr, som løbe eller krybe paa Jorden;

Og disse (Dyrene og Fuglene) har Gud skabt til Brug for Mennesket ikkun i Mangel og stor Hunger."

Herren har aabenbaret dette „Visdomsord", og jeg paaminder eder indtrængende om at holde det. Det blev først givet os „ikke som en Befaling eller Tvang", men senere — efter Profeten Brigham Youngs Ord — er det blevet givet de Hellige som en Befaling. Det er nedskrevet i Lærdommens og Pagtens Bog (Kap. 89) til eders Vejledning og Velfærd, og det skulde yde os en væsentlig Hjælp til at fremme Herrens Sag og vor egen Fremgang i Guds Rige. Der er ingen Tvivl om dets heldbringende Indflydelse. Det vil forædle enhver Sjæl; det vil frigjøre eders Tanker og Hjerter fra Ødelæggelsens Aand. Ved at adlyde Visdomsordet ville I komme nærmere til Guds Søn, Verdens Frelser, som helbredte de Syge, gjengav de Lamme deres Førlighed, de Døve deres Hørelse, de Blinde Synet og bragte Fred og Glæde til Alle, med hvem han kom i Berøring, som aldrig fordømte eller ødelagde Noget undtagen det ufrugtbare Figentræ, og da han udtalte en Forbandelse over dette, var det nærmest for at lægge sin almægtige Kraft for Dagen.

„Alt Korn er godt til Føde for Mennesket saavel som Frugten af Vintræet og det, som bærer Frugt, hvadenten det er i Jorden eller ovenfor Jorden.

Dog er Hvede for Mennesket, Majs for Oxen, Havre for Hesten, Rug for Fjederkreatur og Svin og alle Markens Dyr, Byg for alle nyttige Dyr, og til milde Drikke, som ogsaa andet Korn."

Det Afsnit, som siger, at Byg er til „milde Drikke"s Tilberedelse, tiltrækker i Regelen Folk mest. Man opholder sig ikke ved dens andre Egenskaber, at den f. Ex. kan bruges som Foder for nyttige Dyr; men Interessen samler sig fortrinsvis om det Faktum, at den kan anvendes til Tilberedelse af milde Drikke. Men hvad forstaas nu ved en mild Drik? Det er ikke i alle Tilfælde en lige Sag at blive klar over. Nogle brænde Byggen og bruge den til Kaffe, hvortil den maaske er meget anvendelig, i Særdeleshed hvis Bygkaffen ikke drikkes varm. Jeg kjender ogsaa en Mand, som under Markarbejdet i Høstens Tid kommer lidt Byg i Drikkevandet, og efter hans Paastand lider han aldrig af Halsbrand eller af Følgerne af at have drukket for meget Vand. Dette er hans Opfattelse af Benævnelsen „mild Drik". Husmødre bruge tillige den afskallede Byg til Madlavning. Et er i hvert Tilfælde sikkert, at dersom Øl, brygget af Byg, er berusende, burde vi afholde os fra at drikke det; thi Herren har sagt, at Mennesket skal ikke drikke stærke Drikke.

„Alle de Hellige, der ihukomme at holde og gjøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Navle og Vædske for deres Ben,

Og de skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ;*) de skulle løbe og ikke blive trætte, og de skulle gaa og ikke blive matte,

Og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn og ikke ihjelslaa dem, Amen."

Ere disse herlige Forjættelser ikke tilstrækkelige til at bevæge os til at holde Visdomsordet? Er der i disse forskjellige Afsnit ikke Noget, som er vor Opmærksomhed værd? Ere „Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ" ikke værd at besidde? Naar jeg blandt de Sidste-Dages Hellige iagttager Mænd og Kvinder, som hengive sig til Brugen af Kaffe, The, stærke Drikke eller Tobak i en eller anden Form, saa kan jeg ikke andet end udbryde: De Mennesker skatte ikke Guds Forjættelser! De trampe dem under Fod, forkaste hans Ord og gaa stik imod dem, og naar Sygdommene indfinde sig og faa Overhaand over dem, staa de paa Nippet til at forbande Gud, fordi deres Bønner om Befrielse fra Plage og Pine forblive ubesvarede.

Ønsker jeg mig „Visdommens og Kundskabens Skatte"? Ja, dersom jeg har et Ønske, som jeg helst af alle vilde se opfyldt, da er det, at jeg maa blive fuld af Visdom og Kundskab. Mænd med Familier, med

*) Liggendefæ er et gammeldags Ord, ofte brugt i Bibelen, mindre brugt i nyere Dansk, men som her har fundet Anvendelse som et Udtryk for opsparede Rigdomme eller skjulte Skatte. Det er sammensat af Ordene ligge og Fæ, hvoraf Fæ er ensbetydende med Kvæg, der i gamle Dage betragtedes som den egentlige Rigdom og var paa mange Steder, før den almindelige Møntfod blev fastslaaet, en almindelig Værdimaaler, ligesom Pengene i vore Dage betragtes om en Generalnævner for alle Værdier. Red.

mange Børn, kunne drage Nytte af megen Visdom. Jeg er bleven velsignet med en stor Familie, og Herren har velsignet mig med tilstrækkelig Forstand til at bevare Fred i mit Hjem. Jeg har aldrig set mig nødsaget til at paakalde Lærernes Hjælp for at afgjøre Tvistigheder i min Familie; derimod er jeg af Andre ofte bleven anmodet om at optræde som Fredsmægler. Gud har i det mindste givet mig tilstrækkelig Forstand til selv at afgjøre min egen Families Anliggender. Jeg vilde hellere besidde stor Visdom end store Rigdomme; thi dersom en Mand har tilstrækkelig af det første, vil det andet komme af sig selv. Ønsker jeg mig „skjulte Liggendefæ"? Dersom Herren vil meddele mig af Aandens Inspiration og give mig sin Villie tilkjende, og dersom han vil give mig Forstand til i tilstrækkelig Grad at forstaa Evangeliets Lærdomme, da betragter jeg mig selv i en saadan Stilling, som om jeg havde faaet min Andel af det skjulte Liggendefæ.

Jeg vilde ogsaa sætte stor Pris paa at kunne løbe og ikke blive træt, at kunne gaa og ikke blive mat. Jeg er nu højt til Aars, men jeg føler mig yngre og ser yngre ud end mange af mine Jævnaldrende. Jeg tror, jeg kunde løbe Væddeløb med Enhver paa samme Alder som jeg, endskjøndt jeg ikke ønsker at rose mig deraf. Jeg tror, at jeg kan udholde lige saa mange Strabadser som nogen af mine Jævnaldrende. Jeg har set yngre Mænd bukke under, før jeg selv blev træt. Vi have kjørt 125 engelske Mil med Vogn og Heste i de sidste ni Dage, og dette er det 16 Møde, vi holde; desuden have vi overværet Fester, Udstillinger og Basarer og mangen en Aften været oppe til Midnat. Vi have foretaget lange Kjøreture ad støvede Veje, og alligevel tror jeg, at jeg har udstaaet Strabadserne saa godt som Nogen. Vi vurdere det som en stor Velsignelse at kunne løbe og ikke blive trætte, at kunne gaa og ikke blive matte, og jeg er af den Mening, at dersom vi ville holde Visdomsordet og de øvrige af Guds Bud, da have vi i det mindste nogen Ret til at fordre den, naar vi trænge dertil. Hvis vi derimod ikke holde Visdomsordet eller overholde Guds Love, hvad Ret have vi da, naar vi blive trætte og svage, til at bede Gud — „som giver Alle gjerne og bebrejder ikke" (under Forudsætning af, at de ere forberedte til modtage) — om en Velsignelse?

Et andet Løfte, som Herren giver, at „Dødens Engel skal gaa dem forbi", som holde dette Visdomsord, ligesom Engelen gik forbi Israels Børns Døre, synes jeg er saa herligt, at vi ikke kunne vurdere det højt nok. Der er ingen Tvivl om, at Straffedomme ville blive udgydte over Jordens Indvaanere paa Grund af deres Ulydighed, og naar den Tid kommer, vil en Forjættelse som denne komme de Retfærdige tilgode. Guds Aand vil ikke bestandig strides med Mennesket. Herrens Tilbud om Frelse vil ikke fremdeles blive gjentaget, naar det først er blevet forklaret. (Fortsættes Side 60.)

15 Februar 1903.

Fastedagens Jagttagelse.

(Af Præsident Joseph F. Smith.)

Blandt de gamle Israeliter var det en almindelig Skik at faste, og medens der i Loven kun var foreskrevet een Fastedag, fik de dog i deres senere Historie indtil 28 saadanne Dage. Jesus stadfæstede disse, og skjøndt han kun omtalte denne Skik to Gange, betegnede han dog udtrykkelig dens Vigtighed. I Aaret 1852 blev der blandt de Sidste-Dages Hellige ved Præsident Brigham Young indført en regelmæssig Fastedag, og den første Torsdag i hver Maaned blev i mange Aar helliget dertil. Profeten Joseph havde allerede tidligere lært om Fasten: „Tillige giver jeg eder denne Befaling, at I skulle vedblive i Bøn og Faste fra denne Tid" (Lærd. og Pagtens Bog 88: 76).

For nogle Aar siden blev Fastedagen forlagt til den første Søndag i Maaneden, paa hvilken Dag alle Kirkens Menigheder afholde Gudstjeneste. Til forskjellige Tider er der i Kirkens Historie ogsaa bleven anordnet særlige Fastedage.

I tidligere Tider blev Faste blandt Israels Børn anvendt som et Tegn paa Sorg, Sjælens Bekymring eller Paaberaabelse af Himlens Bistand i Trængselstider. Senere udartede deres forskjellige Faster i den Grad til Formalitet og Selvretfærdighed, at Profeterne fandt det nødvendigt paa det strengeste at irettesætte Folket, fordi de ikke vilde forstaa, at den ydre Overholdelse af Budet ingen Betydning havde, naar den ikke var forbunden med en ren og retskaffen Livsvandel. Paa den Maade finde vi, at Herren gjennem Profeten Esaias dadler Israeliternes Brug deraf og gjør Betydningen af en velbehagelig Faste klar for dem: „Se, paa den Dag, I faste, faa I, hvad der er eders Lyst, og I drive med alle eders Arbejder. Se, I faste til Kiv og Trætte, og til at slaa med Ugudeligheds Næve; I faste ikke paa denne Dag, saa at I faa eders Røst hørt i det Høje. Er dette ikke den Faste, som jeg har Behag i: at I løse Ugudeligheds Lænker, sprænge Aagets Baand, at I give de Fortrykte fri, og at I sønderbryde hvert et Aag? Er det ikke den, at du deler dit Brød med den Hungrige, og at du lader de Elendige og Omvankende komme i dit Hus? naar du ser en Nøgen, at du da klæder ham, og at du ikke drager dig tilbage fra dem, som ere af dit eget Kjød?" (Esaias 58: 3—7).

Ogsaa Sacharias revsede Folket for dets Hykleri og erklærede, at de aad og drak for sig selv uden i mindste Maade at faste for Herren.

Gjennem hine Profeter lod Herren ogsaa den velbehagelige Faste forkynde: „Dømmer Sandheds Dom og gjører Miskundhed og Barmhjertighed hver mod sin Broder, og undertrykker ikke Enken eller den Faderløse, den Fremmede eller den Elendige; og optænker ikke Ondt imod en Broder i eders Hjerte" (Sach. 7 og 8 Kap.). I sin Bjergprædiken udtalte Jesus sig om Fasten paa følgende Maade: „Naar I faste, da ser ikke bedrøvede ud som Hjenskalkene, thi de forvende deres Ansigt, paa det Menneskene kunne se dem faste; sandelig siger jeg eder: de have deres Løn borte. Men naar du faster, da salv dit Hoved og to dit Ansigt, at ikke Menneskene skulle se dig faste, men din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig aabenbare" (Matt. 6: 16—18)

I sit Svar til Johannes' Disciple stadfæster Frelseren tydeligt Fasten: „Kunne Bryllupsfolkene sørge, saalænge Brudgommen er hos dem? Men de Dage skulle komme, naar Brudgommen skal borttages fra dem, og da skulle de faste" (Matt. 9: 15). Af alle disse Forklaringer fremgaar det at den rette Faste er den, der fører med sig den sande Kjærlighed til Gud og Mennesker, og hvis Formaal er at bevare Hjertets fuldkomne Renhed og usmykkede Hensigter — en Faste for Herren i Ordets fuldeste og dybeste Betydning; thi en saadan Faste vil blive Lægemidlet mod enhver praktisk og aandelig Afvigelse fra Sandheden; Forsængeligheden vil forsvinde, Kjærligheden til vore Medmennesker vil indtage dens Plads, og vi ville med Glæde hjælpe de Fattige og Nødlidende.

De Sidste-Dages Hellige ere ofte mer eller mindre spidsfindige, og unge Mennesker mangle tidt Forstaaelsen af, hvad en for Herren behagelig Fastedag egentlig vil sige. Nogle paastaa, at man ikke maa spise, men at man gjerne maa drikke; Andre sige, at man hverken maa spise eller drikke. Med Hensyn til Fastens Varighed ere Nogle af den Mening, at den skal begynde Lørdag Nat og først ophøre Søndag Nat, medens Andre mene, at det er tilstrækkeligt, naar de kun undlade at spise Frokost om Søndagen. Hvad disse Punkter angaa, siger baade det gamle og det nye Testamente, at med Fasten menes der fuldstændig Afholdenhed fra Næringsstoffer, deri indbefattet Drikke, og at Fastedagen er „fra Aften til Aften".*) Loven til de Sidste-Dages Hellige, saaledes som den forstaas af Kirkens Autoriteter, siger, at man „fra Aften til Aften" skal undlade at spise og drikke, og at de Hellige skulle holde sig borte fra alle personlige Fornøjelser og Nydelser. Da Fastedagen falder paa en Søndag, følger det af sig selv, at man lader sin daglige Gjerning hvile. Den ledende og bevægende Aarsag til Fastedagens Opretholdelse blandt de Sidste-Dages Hellige er ydermere fornden de allerede nævnte Grunde den, at de Fattige derved kunne blive forsynede med Levnedsmidler og andre Nødvendighedsartikler. Det er derfor en bydende Pligt for ethvert

*) Den vigtigste Fastedag i Israel og den eneste, som Loven har foreskrevet, nemlig Forsoningens Dag, blev erklæret for en Hviledag og højtideligholdt „fra Aften til Aften". Red.

Medlem af Kirken at give sit Fasteoffer, der udgjør Værdien af de Næringsmidler, som ellers nydes paa den Dag, til Biskoppen eller den Mand, som er beskikket dertil, for at de Fattige i Kirken kunne modtage Velsignelsen deraf.

Medens nu Loven forlanger af alle Hellige i hele Verden, at de skulle faste „fra Aften til Aften" og afholde sig fra saavel Spise som Drikke, kan man let se af de anførte Skriftsteder og særlig af Jesu Ord, at det er af større Vigtighed at erholde Aanden af den sande Kjærlighed til Gud og Mennesker, at udvise Hjertets Renhed og Sindets Oprigtighed end blot at føre Lovens kolde Bogstav ud i Livet. Herren har indstiftet Fasten paa et fornuftigt og intelligent Grundlag, og intet af hans Værker er forgjæves eller uviist. Hans Lov er saavel i denne som i andre Henseender fuldkommen, og følgelig forlanges det af Alle, som kunne, at de skulle rette sig efter den. Det er en Pligt, der ikke maa forsømmes, men lad det tillige blive erindret, at Fastedagens Jagttagelse ved Savnet af Spise og Drikke „fra Aften til Aften" ikke er en absolut Regel eller stricto jure*) Lov til Folket, men er overladt til dem som en Samvittighedssag til Udøvelse med Visdom og Betænksomhed. Mange ere syge, Andre have legemlige Svagheder, og atter Andre, som Mødrene, have Børn at give Die. Af saadanne forlanger Ingen Faste. Det er heller ikke nødvendigt, at Forældre tvinge deres smaa Børn til at faste. Jeg har kjendt Børn, der paa Fastedagen græd for at faa Noget at spise. I saadanne Tilfælde vil det ikke foranledige noget Godt at lade dem sulte; de ville da i Stedet for at byde Fastedagen velkommen frygte den, og Tvangen vil snarere fremkalde Oprør i deres Sjæl end Kjærlighed til Herren og deres Medmennesker. Det vil være langt bedre at lære dem Princippet og overlade til dem selv at udøve det, naar de ere blevne gamle nok og have lært at vælge med større Intelligens.

Men de, som kunne, skulle faste, og Alle blandt de Sidste-Dages Hellige skulle belæres om at give deres Fasteoffer til de Fattige. Der er ingen Undtagelse fra denne Regel; det forlanges af de Hellige, baade Unge og Gamle, i hver Del af Kirken, og det kan ikke betragtes som nogen Undskyldning, hvis der paa enkelte Steder ingen Fattige skulde findes. I saadanne Tilfælde vil Fasteofret blive oversendt til Kirkens retmæssige Autoriteter paa de Steder, hvor der er Brug for det. Lad os finde Naade for Herrens Øine og lære at faste paa den Maade, der er ham velbehagelig; saa skal der blive sagt til os ligesom til gamle Israel: „Da skal dit Lys frembryde som Morgenrøden, og din Lægedom skal skride frem i Hast, og din Retfærdighed skal gaa frem for dit Ansigt, Herrens Herlighed skal slutte til efter dig. Da skal du paakalde, og Herren skal bønhøre, du skal raabe, og han skal sige: Se, her er jeg;

*) Efter den strenge Ret. Red.

og dersom du rækker til den Hungrige, hvad din egen Sjæl har Lyst til, og mætter en vansmægtende Sjæl, da skal dit Lys oprinde i Mørket, og dit Mørke skal vorde som Middagen. Og Herren skal altid lede dig og mætte din Sjæl i de tørre Egne og styrke dine Ben; og du skal blive som en vandrig Have og som et Kildevæld, hvis Vande ikke slaa fejl. Og de, som nedstamme fra dig, skulle bygge de Stæder, som ere øde fra fordums Tider, du skal bebygge de Grundvolde, som have ligget fra Slægt til Slægt, og du skal kaldes det Revnedes Tilmurer, Vejenes Forbedrer, saa at man kan have Bolig" (Esaias 58: 8—12).

Foraarskonferencerne i Aar ville blive afholdte til følgende Tider:

Kjøbenhavn	14, 15, 16	Marts
Aarhus	21, 22, 23	„
Aalborg	28, 29, 30	„
Göteborg	4, 5, 6	April
Kristiania	11, 12, 13	„
Bergen	18, 19, 20	„
Trondhjem	25, 26, 27	„
Sundsvall	2, 3, 4	Maj
Stockholm	9, 10, 11	„
Malmö	16, 17, 18	„

Søndagsskolernes Konferencer og den halvaarlige Examen afholdes Søndag Formiddag.

De unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforeningers Aarsmøde afholdes Mandag Aften. Et kort Program, der viser Karakteren af Foreningernes Arbejde, vil blive udført.

Præsidenterne for Søndagsskolerne og Uddannelsesforeningerne anmodes om at afgive Rapport henholdsvis over den forløbne halv- og helaarlige Virksomhed.

Vi minde Missionærerne om ved Præstedømsmødet om Mandagen at være forberedte paa som sædvanlig at afgive fuldstændig Rapport over deres Virksomhed.

Det forventes, at saavel Præsident Skanchy som Præsident Fjeldsted ville overvære samtlige Konferencer.

Ankomst og Beskikkelse. Den 13 Januar ankom Ældste Christian Olsen jun. fra Elwood, Utah, og beskikkedes til at virke i Kristiania Konference.

Dødsfald. D. 19 September 1902 døde Mette Marie Nielsen i Draper, Utah. Hun fødtes d. 26 Juli 1844 i Helsted, Randers Amt, annammede Evangeliet d. 31 Juli 1883 og emigrerede i 1890. Hun døde som et trofast Medlem af Kirken og efterlader sig Husbond, en Datter og to Sønner, af hvilke den ene endnu opholder sig i Danmark. — Maria Andreasen, Jens Andreasens Hustru, født Frederiksen, afgik ved Døden i sit Hjem i Vineyard d. 22 November 1902. Hun fødtes paa Rammelhøj Mark, Hørmsted Sogn, Hjørring Amt, d. 17 Oktober 1849. — Niels Christian Christensen, kjendt under Navnet Niels Helede, døde d. 4 December 1902 i Emery, Utah. Han fødtes i Vendsyssel d. 15 September 1819, annammede Evangeliet i sit Fødeland i 1855, emigrerede i 1871 med sin yngste Datter og sendte i 1873 Rejsepenge til sin efterladte Hustru og et af Børnene. Han var to Gange gift; hans første Hustru døde i 1884 og hans anden i 1901. Han var et trofast Medlem af Kirken og bestandig glad og tilfreds. Dagmar Elfrida Christensen, født d. 14 April 1885 paa Lie-Hede, Vrilev Sogn, Hjørring Amt, Danmark, døde af Tæring d. 29 Juli 1902 i Mt. Pleasant, Utah. Hun var en Datter af A. E. Christensen og Mathilde Christensen og emigrerede med sin Moder i 1895. Maren Kristine Jensen, Ole Nielsens Hustru, døde i Ramløse, Danmark, d. 29. December 1902. Hun fødtes i Store Lyngby d. 17 Juli 1833 og blev døbt d. 13 Oktober 1895. Hun var et trofast Medlem af Kirken. Ole Olsen Bjørn afgik ved Døden i Drammen, Norge, d. 11 Januar 1903. Han fødtes d. 13 April 1828 i Lier og annammede Evangeliet d. 16 September 1881. Han havde til det sidste en stærk Tro paa Evangeliets Sandhed og døde i Forventning om en herlig Opstandelse.

Visdomsordet.

(Fortsat fra Side 55.)

Lad mig i Mormons Bog læse et Uddrag af det 21 Kapitel af tredie Nephis Bog:

„Derfor skal det ske, at hvo, som ikke vil tro paa mig, som er Jesus Kristus, eller paa de Ord, som Faderen skal lade ham bringe til Hedningerne og skal give ham Magt at bringe til Hedningerne, de skulle blive udryddede af mit Folk, som er af Pagten, og det skal ske, ligesom Moses sagde.

Deres Haand skal ophøjes over deres Modstandere, og alle deres Fjender skulle udryddes."

Jeg har Tro paa disse Ord; men Tiden til deres Opfyldelse er endnu ikke kommen. Herren er taalmodig og har stor Barmhjertighed med Verden; han er overbærende med Folket i Haab om, at de ville lytte til de Raad, som gives dem fra Tid til anden, og i Forventning om, at de ville omvende sig fra enhver Daarskab og slet Handling. Men Dagen vil komme, da de, som ikke ville annamme hans Ord eller adlyde det, ville blive udelukkede fra Samfund med hans Pagtens Folk. Endvidere:

„Og mit Folk, som er en Levning af Jakob, skal være iblandt Hedningerne, ja, midt iblandt dem, som en Løve blandt Skovens vilde Dyr, som en ung Løve iblandt Faarehjorde, hvilken, naar den gaar over, nedtræder og sønderriver, og der er Ingen, som redder."

Nogle mene, at det ikke kan være muligt; men værer ikke for hastige i eders Dom. Der er endnu Millioner af Jakobs Efterkommere her i Amerika, og Dagen vil komme, da de, som der staar skrevet i tredie Nephis Bog, ville gaa frem „som en ung Løve iblandt Faarehjorde", ødelæggende og sønderrivende, og Ingen vil blive ladt tilbage. Tiden til denne Profetis Opfyldelse er endnu ikke kommen, men den vil komme. Bliver ikke nedtrykte eller bekymrede. Siger ikke til eder selv: Herren udsætter sin herlige Tilkommelse, lader os æde, drikke og være glade, lader os vende os paa den anden Side og sige: Lad os sove lidt endnu, lad os tage os en ny Lur; Alt forbliver, som det var fra Begyndelsen, og Profeterne have bedraget os. Lader ikke saadanne Tanker forføre eder, men husker paa, at tusinde Aar ere for Herren som een Dag, og ofte, naar han taler til os, benytter han sin egen Tidsmaaler; derfor hænder det tidt, at vi misforstaa hans Ord; men ligesaa vist, som han har udtalt dem, ligesaa vist vil Dagen for deres Opfyldelse komme.

Atter hedder det:

„Ja, Ve Hedningerne, dersom de ikke omvende sig; thi det skal ske paa den samme Dag, siger Faderen, at jeg vil udrydde dine Heste midt af dig, og jeg vil fordærve dine Vogne;

Og jeg vil udrydde Stæderne i dit Land og nedbryde alle dine Befæstninger;

Og jeg vil lade udrydde Trolddom af din Haand, og ingen Tegnsudlæggere skulle være hos dig.

Dine udskaarne Billeder og dine oprejste Afguder vil jeg ogsaa udrydde midt ud af dig; og du skal ikke mere tilbede dine Hænders Gjerninger.

Og jeg vil oprykke dine Lunde midt ud af dig, og jeg vil ødelægge dine Stæder.

Og det skal ske, at al Løgn og Bedrageri og Misundelse og Trætte og Præstelist og Hoveri skal blive afskaffet.

Thi det skal ske, siger Faderen, at hvo, som paa den Dag ikke vil omvende sig og komme til min elskelige Søn, dem vil jeg udrydde af mit Folk, Israels Hus.

Og jeg vil bringe Hævn og Vrede over dem, ja over Hedningerne, saadan, som de ikke have hørt.

Men dersom de ville omvende sig og lytte til mine Ord og ikke forhærde deres Hjerter, da vil jeg oprette min Kirke iblandt dem, og de skulle komme ind i Pagten og blive regnede iblandt disse Overblevne af Jakob, til hvem jeg har givet dette Land til Ejendom.

Og de skulle hjælpe mit Folk, det Overblevne af Jakob, og ligeledes saa mange af Israels Hus, som skulle komme, at de maa bygge en Stad, som skal kaldes det ny Jerusalem."

Jeg tror, at Mormons Bog blev skrevet ved Guds Vejledning, og jeg tror ligesaa fuldt og fast, at det var Guds Røst, som fra Himlen erklærede til de tre Vidner, at den var oversat ved Guddommens Gave og Kraft, og at den indeholdt Sandheden. Det er min urokkelige Overbevisning, at alle de profetiske Udtalelser og Forjættelser, som den fremsætter, ville blive fuldbyrdede i Tidens Løb. Jeg er grundfæstet i dens Sandheder; var jeg ikke det, kunde jeg ikke staa frem og tale, som jeg gjør. Herren har vidnet for mig med saa stor Vished om disse Profetiers Opfyldelse, at jeg dristigt kan sige, at jeg veed, de ville se deres Opfyldelsesdag. Gud lever! Dette Værk er hans og ikke Menneskenes! Det er ikke det Første Præsidentskabs, de tolv Apostles, de hedengangne eller fremtidige Profeters Værk; nej, det er Guds Værk, og han vil fuldbyrde det. Han vil udrette Ting, som ville aabne Menneskenes Øjne med Forundring; men han fordrer til Gjengjæld ogsaa Æren for det, og det vil ikke blive tilladt Nogen at berøve ham denne.

Dette er mit Vidnesbyrd. Og lad mig give et Raad: Forbereder eder til at leve og ikke til at dø. Vi indbefatte ikke Døden som et afsondret Begreb i vor Religion; thi den er en Lære om Liv i Tid og i Evighed, og det er i denne Retning, at vor Virken foregaar. En saadan Lære indgyder Haab i vore Sjæle; den leder os til retfærdige Handlinger og styrker os mod Synden; den gjør os ikke alene til Ordets Hørere, men ogsaa til dets Gjørere. Vi stræbe efter en evig Tilvæxt, efter Herredømme, Magt, Herlighed og Ophøjelse, og vi kunne opnaa det paa den Betingelse, at vi adlyde Jesu Kristi Lære. Jeg synes, at vi i det mindste kunde holde Visdomsordet med saa herlige Udsigter for Øje. For ca. 3 Aar siden var jeg ude paa en Rejse, og vi vare flere i Følge. I Rejseselskabet var der een eller to, som hver Gang, vi paa et eller andet Sted gjorde Ophold, absolut vilde have deres Kaffe eller The ved Maaltiderne.

I Møderne, som vi afholdt, talede jeg stedse om Visdomsordet; men det havde ikke den ønskede Virkning. Folk kom til mig og sagde: „Hvad nytter det at holde Visdomsordet; baade han og hun bryder det ved at drikke The og Kaffe!" Saaledes foraarsagede en Mands eller Kvindes daarlige Exempel ikke alene, at mine og mine Brødres Bemærkninger paa dette Omraade bleve uden tilstrækkelig Virkning, men at selv Herrens Aabenbaring blev berøvet sin rette Betydning. Hvem har Ret, den, som siger, at det er godt for os at drikke Kaffe og The, eller Herren, som siger, at det er skadeligt for os? Herren lover dem, som holde Visdomsordet, stærke Legemer, stor Udholdenhed, et herligt Forraad af Visdom og Kundskab og en ikke mindre Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi. De, som af daarlig Vane bryde Visdomsordet, tage intet Hensyn til Herrens Løfter; de tage ingen Notits af, hvad han siger eller lover, men drikke alligevel, som de selv ønske. Saadanne Mennesker give et daarligt Exempel uden Hensyn til, hvad Herren eller hans Tjenere have sagt derimod. Hvis jeg ved at rejse omkring og besøge de Hellige ikke kunde holde Guds Love, da vilde jeg opgive mine Rejser. Men vil Herren give mig tilstrækkelig Styrke til at holde hans Ord, saa vil det fryde mig at komme omkring paa Besøg hos de Hellige, virke iblandt dem, bede for dem og anraabe dem om at afholde sig fra det, som er forbudt, saa at vi Alle maatte lære at helligholde Herrens Love og ved denne Fremgangsmaade blive berettigede til at „annamme Lægedom", til „at finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ", til at „løbe og ikke blive trætte", til at „gaa og ikke blive matte" og til at undgaa „Dødens Engel".

Drukkenskabens sociale Onder.

Drukkenskab nedbryder Ungdommen i dens Aandskraft, Manddommen i dens Styrke og Alderdommen i dens Svaghed. Den bringer Faderens Hjerte til at briste, røver den kjærlige Moder, tilintetgjør den medfødte Ømhed, ødelægger ægteskabelig Kjærlighed, udsletter barnlig Hengivenhed og bringer den forurettede Alderdom med Sorg i Graven. Den fremmer Rheumatisme, foraarsager Gigt, indfører smitsomme Sygdomme, indbyder Kolera og giver Anledning til Pest og alle Slags tærende Sygdomme. Den skjuler Landet med Dovenskab og Brøde. Den fylder Fængslerne og lægger Beslag paa Fattighusene og Daareanstalterne. Den foraarsager Misforstaaelser, opægger til Trætte og foranlediger til Slagsmaal. Den overfylder Tugthusene og forsyner Galgerne med Ofre. Den er Spillerens

Blod, Indbrudstyvens Drivfjeder, Stratenrøverens Støtte og Oprørernes bedste Hjælpemiddel. Den opmuntrer Løgneren, agter Tyven og hædrer Bespotteren. Den bryder Forpligtelser, elsker Bedrageri og ærer Skjændsel. Den krænker Godgjørenhed, hader Kjærlighed, foragter Dyd og bagtaler Uskyldighed. Den tilskynder Faderen til at dræbe de hjælpeløse Smaa og faar Barnet til at hade sine Forældre. Den opbrænder Mænd, fortærer Kvinder, fordømmer Livet, forbander Gud og hader Himlen. Den underkjøber Vidner, berøver Mænd deres Stemmeret, fordærver Valgene, besmitter alle hæderlige Institutioner og bringer Regjeringer i Fare. Den nedværdiger Borgeren, vanærer Rigsdagen, beskjæmmer Statsmanden og afvæbner Patrioten. Den medfører Skam, ikke Ære; Frygt, ikke Tryghed; Fortvivlelse, ikke Haab; Elendighed, ikke Lykfalighed; og med en Djævels Ondskab beskuer den rolig sine skrækkelige Ødelæggelser, og endnu ikke tilfreds med det allerede udførte Onde forstyrrer den fremdeles Freden, borttager Lykken, fordærver Sæderne, fortrænger Tilliden, udspreder falske Rygter og tilintetgjør Nationernes Ære; derpaa forbander den Verden og ler ad dens Ulykker. Den gjør alt dette og endnu mere — den dræber Sjælen. Den er Drivhjulet i alle Forbrydelser, Moderen til al Vederstyggelighed, Djævelens bedste Ven og Guds værste Fjende.

Smaa Billeder.

Moderforg.

Saa' du ham min lille Dreng
med den lyse krøllede Lok?
Saa' jeg paa ham længe,
jeg saa' dog aldrig nok!
Ak, saa tom, saa tom, saa tom,
staar nu hans lille Vugge,
mens mit stakkels Bryst er fuldt
af Savn og dybe Sukke.

Chr. Richardt.

Indhold:

Visdomsordet 49, 60
Redaktionelt:
Fastedagens Jagttagelse 56
Foraarskonferencerne 59
Ankomst og Beskikkelse 59
Dødsfald 60
Drukkenskabens sociale Onder 63
Smaa Billeder (Moderforg) 64

Kjøbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy**, Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Peterſen).